

PARAULA I VIDA

Malaltia i joventut

Les Delegacions Diocesanes de Pastoral de la Salut durant l'any 2011 ens han proposat aprofundir el tema «**Joventut i Salut**» en les Campanyes del Malalt, i això també ha de ser vàlid per al temps d'estiu. No podem deixar de pregar pels germans malalts, especialment pels joves, i en temps de vacances aquells que no en poden fer, ens reclamen solidaritat i comunió amb ells. Per una banda, és urgent i prioritari ajudar i acompanyar els joves que no estan malalts a viure d'una forma sana i equilibrada, i per una altra, també hi ha joves que han estat colpits per greus malalties o per accidents amb conseqüències serioses, i és bo d'estar a prop d'ells, pregar per

ells i sostenir-los en aquests moments tan decisius per a ells i les seves famílies. En qualsevol cas, és important sensibilitzar els joves envers els malalts, així com també envers les persones discapacitades i les persones grans, per afavorir el seu procés de maduració humana i cristiana, i educar la seva sensibilitat per al servei i l'ajuda a les persones que pateixen.

La major part de joves, com és lògic, gaudeixen de salut i es troben en el màxim de les seves possibilitats físiques i intel·lectuals. La societat actual valora la bellesa i l'eficàcia i, més aviat amaga o ignora tot allò que té regust de sofriment i de límit. Els malalts sembla que facin nosa i es tendeix fàcilment a aïllar-los en àmbits tancats. En aquest context, sovint els joves no tenen l'oportunitat d'afrontar els interrogants existencials que l'estat de malaltia i de feblesa física susciten, i l'escàs contacte amb persones que pateixen pot fomentar en ells actituds superficials davant la pròpia vida i la dels altres, o fins una poca valoració del do de la vida. La convivència amb els de casa i amb els avis i els malalts en aquest temps de vacances, ens pot ser un moment de gràcia i d'amor mutu. I podem treure'n lliçons per al jovent i els infants.

Ens fa bé a tots, als malalts i als qui tenim més o menys bona salut, compartir des d'una òptica de fe i d'esperança cristianes les raons de viure i l'amistat. Qui té necessitat de ser ajudat o acompanyat, rep consol i encoratjament quan té a prop algú que de manera desinteressada es posa al seu servei. I també és cert que qui acompanya i ajuda, rep encara molt més, troba forces espirituals molt grans i pren consciència que és veritat la paraula de Jesús: «*fa més feliç donar que rebre*» (Ac 20,35). En el servei al malalt podem reconèixer en la seva persona una presència especial de Jesús: «*Estava malalt, i em vau visitar*» (Mt 25,36).

Els joves estan plens de potencialitats, també d'ajudar i de fer costat a qui pateix, de sofrir amb els qui sofreixen. Que aquest període d'estiu pugui ser per a ells un temps d'ajut als malalts de les famílies i especialment dels padrins. Potser els joves poden prestar algun servei a les llars que durant l'any els és més difícil per estudi o treball. No els l'estalviem. Sovint els adults pensem que no és cosa de joves, però és un error. Ajudem-los a ser més responsables, deixem que participin en els serveis, les guàrdies, les vetlles, les visites a l'hospital, els petits serveis i la companyia... sabem que els farà bé. I descobriran la dimensió de dolor que hi ha a la vida; també en les vides de molts joves companys seus. I esdevindran més madurs i responsables.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

Audiència del Sant Pare al poble gitano

El passat 11 de juny, al Vaticà, Benet XVI rebé en audiència 2.000 persones d'ètnia gitana. Procedents de diversos països d'Europa, varen pelegrinar a Roma «per manifestar la seva fe i el seu amor a Crist, a l'Església i al Sant Pare». Aquest els va saludar amb un «El Senyor sigui amb vosaltres», en llengua romaní, la pròpia d'aquest grup humà, que segons càlculs aproximats el formen 36 milions de persones, la meitat de les quals resideixen a l'Índia. A Europa n'hi viuen de 12 a 15 milions, la major part a Romania i Hongria. A Espanya n'hi ha uns 80.000. El Sant Pare els parlà del beat Ceferino Giménez Malla, gitano beatificat, al qual qualificà com a «màrtir del sant Rosari», perquè el resava i el portava sempre amb ell, fins al mateix moment de morir per Crist, durant la persecució religiosa a Espanya dels anys 1936-1939.

GLOSSA

Per a molts, és temps de descans

Som a ple estiu. Enrere han quedat, per a molts adults, un any de treball, moltes preocupacions i, també, signes d'esperança; per a alguns, l'arribada de l'atur a causa de la crisi econòmica, atur tot just iniciat o ja consolidat, amb els neguits que un i altre comporten. D'altres estan cercant el primer treball amb delit i no sense esforç i desil·lusions. Un bon grup ha arribat a la jubilació, comença una nova etapa de la vida amb interrogants i possibilitats. Els infants han deixat enrere el curs escolar, els aprenentatges, els amics, l'horari de treball establert per ajudar a créixer... Som a ple estiu.

Per a la majoria és temps de vacances, temps de descans, però cal fer un pas endavant i ha d'esdevenir temps de gratuïtat, d'estar amb la família, de contemplació de la natura, de solidaritat per als joves que poden oferir el seu servei generós en el Tercer o Quart Món, de conversa i diàleg amb el nostre interior, amb els altres. Per als infants és temps de camps i colònies, del quadern de vacances, de la lectura d'alguns llibres i, amb mesura, d'usar l'ordinador. És per a tots, també, un temps de descoberta de coses, de situacions i de persones, també de profunditat, d'anar més a fons en la reflexió sobre la vida, d'aprofundir en la recerca i el diàleg amb Déu nostre Se-

nyor. Les excursions per pujar dalt dels cims o la línia de l'horitzó de la mar quan anem a la platja, l'alegria de la festa del barri si ens hem quedat a ciutat, el silenci trencat per l'aigua del rierol que segueix el seu curs... tot ens pot apropar a Déu Pare.

Temps de vacances, temps de descans, temps per estar amb les persones estimades, temps per escoltar sense pressa i amb atenció, temps per sincerar-se, temps de retrobament, temps per a la pregària personal i per pregar en família, per iniciar els infants en la pregària, en la lectura i explicació de la Bíblia, fent servir un text d'acord amb l'edat... Tinguem ben presents els qui aquests dies treballen per fer possibles les nostres vacances. Que tinguin, també, un espai en la nostra pregària els ancians que no es poden desplaçar, els malalts que són als hospitals, en residències o a casa i els qui tenen cura de les seves necessitats; els qui han perdut la llibertat, que no els manqui l'esperança...

«Ningú no destorbarà el teu descans i molts et diran coses boniques» (Job 11,19). La creació, les persones, les situacions, Déu que parla en el teu cor. Temps d'estiu, temps de descans, un temps per a tot o per a moltes coses.

Enric Puig Jofra, SJ

ANY MARAGALL

No ens oblidí almenys; i jo en particular li prego que no m'oblidí en les seves oracions, que ja veu que em trobo ésser cap de molts i bé necessito l'ajuda del cel per saber encaminar-los i encaminar-me.

Tinc onze fills i un altre en flor; a punt, doncs, de trobar-me, en aquest punt solament, tan patriarcal com Jacob. Però només que en això, que per lo demés em sento feble fins per donar dignament gràcies a Déu d'haver-me'ls concedit i de conservar-me'ls a tots sants i bons. Ja veu V. Il·lma. si em cal l'ajuda espiritual que li demano i que estic segur que no en seré defraudat, perquè ben demostrat em té V. Il·lma. lo molt que m'estima.

(Carta al bisbe Josep Torras i Bages, 22-04-1908)

DIUMENGE XVI DE DURANT L'ANY

► Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 12,13.16-19)

Fora de vós, que vetlleu sobre tothom, no hi ha cap Déu a qui hàgiu de convèncer que la vostra sentència és justa. La vostra força és font de justícia, i el mateix domini que teniu sobre tothom fa que tracteu amb tota consideració. Demostreu només la vostra força si algú no creu que ho podeu tot, o bé quan humilieu aquells que, sabent que sou fort, es mostren arrogants. Vós que disposeu de la força, sou moderat en les sentències i ens governeu amb tota consideració: el poder, si volguéssiu, sempre el teniu a mà. Obrant així, heu ensenyat al vostre poble que els justos han de ser humans amb tothom, i heu omplert d'esperança els vostres fills, en veure que doneu l'ocasió de penedir-se dels pecats.

► Salm responsorial (85)

R. *Senyor, vós sou indulgent i bo.*

Vós, Senyor, sou indulgent i bo, / ric en l'amor per a tothom que us invoca. / Senyor, escolteu la meva pregària, / escolteu la meva súplica. R.

Tots els pobles que heu creat / vindran a fer vos homenatge / i glorificaran el vostre nom. / Diran: «Sou gran, Senyor, / són prodigioses les vostres obres, / vós sou l'únic Déu». R.

Vós, Senyor, Déu compassiu i benigne, / lent per al càstig, fidel en l'amor, / mireu-me, apiadeu-vos de mi. R.

«Deixeu que creixin junts fins a l'hora de la sega» (Evangeli d'avui)

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,26-27)

Germans, és l'Esperit mateix el qui, per ajudar la nostra feblesa, intercedeix amb gemecs que no es poden expressar. Perquè nosaltres no sabem què hem de demanar, per pregar com cal, però és ell, l'Esperit, qui es posa en lloc nostre. I ni que els seus gemecs no es puguin expressar, el qui penetra l'interior dels cors sap prou bé quin és el deler de l'Esperit; ell intercedeix a favor del poble sant com Déu vol.

► Evangeli segons sant Mateu (Mt 13,24-43)

En aquells temps, Jesús proposà a la gent aquesta altra paràbola: «Amb el Regne del cel passa com amb un home que havia sembrat bona llavor al seu camp, però a la nit, mentre tothom dormia, vingué el seu enemic, sembrà jull enmig del blat, i se n'anà. Quan el sembrat hagué crescut i s'espigà, aparegué també el jull. Els mossos anaren a trobar l'amo i li digueren: «No era bona, la llavor que vau sembrar al vostre camp? Com és, doncs, que hi ha jull? Ell els respongué: Això ho ha fet algú que em vol mal. Els mossos li digueren: Voleu que anem a collir-lo? Ell els diu: No ho feu pas: si collíeu el jull, potser arrancaríeu també el blat. Deixeu que creixin junts fins a l'hora de la sega i llavors diré als segadors: colliu primer el jull i feu-ne feixos per cremar-lo; després colliu el blat i porteu-lo al meu graner.»

► Lectura del libro de la Sabiduría (Sb 12,13.16-19)

Fuera de ti, no hay otro dios al cuidado de todo, ante quien tengas que justificar tu sentencia. Tu poder es el principio de la justicia, y tu soberanía universal te hace perdonar a todos. Tú demuestras tu fuerza a los que dudan de tu poder total, y reprimes la audacia de los que no lo conocen. Tú, poderoso soberano, juzgas con moderación y nos gobiernas con gran indulgencia, porque puedes hacer cuanto quieres.

Obrando así, enseñaste a tu pueblo que el justo debe ser humano, y diste a tus hijos la dulce esperanza de que, en el pecado, das lugar al arrepentimiento.

► Salmo responsorial (85)

R. *Tú, Señor, eres bueno y clemente.*

Tú, Señor, eres bueno y clemente, / rico en misericordia con los que te invocan. / Señor, escucha mi oración, / atiende a la voz de mi súplica. R.

Todos los pueblos vendrán / a postrarse en tu presencia, Señor; / bendecirán tu nombre: / «Grande eres tú, y haces maravillas; / tú eres el único Dios.» R.

Pero tú, Señor, / Dios clemente y misericordioso, / lento a la cólera, rico en piedad y leal, / mírame, ten compasión de mí. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rm 8,26-27)

Hermanos:

El Espíritu viene en ayuda de nuestra debilidad, porque nosotros no sabemos pedir lo que nos conviene, pero el Espíritu mismo intercede por nosotros con gemidos inefables. Y el que escudriña los corazones sabe cuál es el deseo del Espíritu, y que su intercesión por los santos es según Dios.

► Evangelio según san Mateo (Mt 13,24-43)

En aquel tiempo, Jesús propuso otra parábola a la gente: «El reino de los cielos se parece a un hombre que sembró buena semilla en su campo; pero, mientras la gente dormía, su enemigo fue y sembró cizaña en medio del trigo y se marchó. Cuando empezaba a verdear y se formaba la espiga apareció también la cizaña. Entonces fueron los criados a decirle al amo: Señor, ¿no sembraste buena semilla en tu campo? ¿De dónde sale la cizaña? Él les dijo: Un enemigo lo ha hecho. Los criados le preguntaron: ¿Quieres que vayamos a arrancarla? Pero él les respondió: No, que, al arrancar la cizaña, podríais arrancar también el trigo. Dejados crecer juntos hasta la siega y, cuando llegue la siega, diré a los segadores: Arracad primero la cizaña y atadla en gavillas para quemarla, y el trigo almacenadlo en mi granero.»

COMENTARI

Conviure amb el mal

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 4a setm.): Ex 14,5-18 / Ex 15,1-2.3-4.5-6 / Mt 12,38-42 ■ **dimarts:** Ex 14,21-15,1 / Ex 15,8-9.10 i 12.17 / Mt 12,46-50 ■ **dimecres:** Ex 16,1-5.9-15 / Sl 77 / Mt 13,1-9 ■ **dijous:** Ex 19,1-2.9-11.16-20b / Dn 3,52.53.54.55.56 / Mt 13,10-17 □ **divendres:** Ex 20,1-17 / Sl 18 / Jn 20,1-2.11-18 □ **disabte:** Ga 2,19-20 / Sl 33 / Jn 15,1-8 ■ **diumenge** vinent, XVII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.): 1Re 3,5.7-12 / Sl 118 / Rm 8,28-30 / Mt 13,44-52.

En el món conviuen el bé i el mal, la bondat i la malícia. I ho fan de manera pràcticament indistinguible, en el mateix lloc, en una mateixa família, fins i tot en el cor i en les accions d'una mateixa persona. I tanmateix, tenim tendència a fer-nos una imatge molt determinada de cadascú, i fins i tot a distingir de manera simplista entre bons i dolents. De fet, la realitat és ambigua, i no resulta gens senzill fer un judici encertat sobre la qualitat de les persones. Veiem tan sols les aparences exteriors, i els nostres criteris són massa parcials i superficials.

L'ensenyament constant de la Bíblia és que Déu és l'únic que coneix

el cor de les persones i, per tant, només ell pot judicar amb raó. Jesús referma aquesta idea tan antiga i tan encertada. Ell convida els seus oients a no judicar, i especialment a no condemnar ningú abans d'hora. La seva crida és més aviat a examinar-se un mateix abans de criticar els defectes dels altres.

A més, hi ha una altra constant en el missatge de Jesús. Ell no rebutja els qui fan el mal. Ben al contrari, s'hi acosta, els escolta, els estima, els perdona. Jesús repeteix sovint que no ha vingut a buscar els justos, sinó els pecadors, que no ha vingut a condemnar, sinó a salvar. Efectivament, Déu no vol castigar els mal-

vats, el seu desig és que es converteixin i se salvin. Déu no accepta el mal, però continua estimant els qui el fan, perquè mira a cada persona com a fill.

El cristià, que vol ser seguidor i imitador de Jesús, ha de treballar amb totes les seves energies per una societat millor, on no hi hagi injustícies ni maldat. Però aquest objectiu s'ha d'assolir no pas condemnant o eliminant els qui fan el mal, sinó buscant per tots els mitjans la conversió de tothom i vencent el mal amb el bé. I sabent que el judici definitiu cal deixar-lo a Déu.

BÍBLIA I SOCIETAT ACTUAL

Personatges de la Bíblia: Josep (3)

Temps de vaques grasses i de vaques magres

Segons la interpretació de Josep, les dues parts del somni tenen un únic sentit: les set vaques i les set espigues boniques indiquen set anys de prosperitat, i les set vaques miserables i lletges i les set espigues escarransides i cremades representen set anys de fam. El fet que el somni es repetís dues vegades volia dir que estava decidit i no trigaria a complir-se.

Fins aquí una interpretació quasi màgica del món inconscient. Però tot seguit Josep mostra el seu sentit comú. Aconsella al faraó de nomenar inspectors per tot el país, encarregats de recaptar la cinquena part de les collites durant els set anys d'abundància. Haurien d'aplegar els queviures durant les anyades bones i emmagatzemar les provisions de blat a les ciutats. Aquests aliments servien de reserva per superar la fam durant els set anys dolents (Gn 41,1-36).

Josep no es deixa endur per la frivolitat i, en canvi, ens aporta una gran dosi de seny. El sentit pràctic presideix el seu pensament i la seva actuació. Josep actua com un economista modern. Creu que és l'Estat el que ha de gestionar els recursos econòmics i redistribuir els excedents. Calia fer un esforç per anticipar-se als esdeveniments. El seu propòsit és estalviar patiment als éssers humans. La interioritat ha d'estar al servei de l'ètica. L'objectiu és lluitar contra la fam. Josep toca de peus a terra. La seva espiritualitat està encarnada de debò.

L'encert de les seves interpretacions catapultava Josep fins a la cim del poder d'un dels països més desenvolupats de l'època: Egipte. El faraó el nomena administrador de tot el reialme. Només el sobirà estaria per damunt d'ell (Gn 41, 37-45).

Josep Otón

(*Històries i personatges*. Ed. Claret, Barcelona 2009)

RELIGIÓ I COMUNICACIÓ

La pregària

Estem ben convençuts que, en totes les religions, la pregària constitueix la forma de comunicació més excel·lent, més indispensable i més profunda. Al mateix temps, però, com és prou ben conegut, pot convertir-se en un exercici apàtic, avorrit, banal i mecànic. En aquest estudi, el que per damunt de tot ens interessa destacar és la *qualitat comunicativa* amb Déu, amb la naturalesa i amb el proïsme que té l'autèntica pregària.

Una qualitat comunicativa que, quan és autèntica, dóna com a fruit saborós la puresa de cor, que és l'atmosfera propícia per a un desplegament harmoniós, misericordiós i humanitzador de la relacionalitat humana, que, per a bé i per a mal, avui, demà i sempre, edifica el mode de presència de l'ésser humà concret en el seu món quotidià.

En la pregària, la religió aconsegueix la seva missió fonamental d'establir lligams actius i afectius entre la divinitat i el qui prega. Pregària és, malgrat totes les foscores i els dubtes que inevitablement irrompen en tota existència humana, posar-se en camí vers allò a què apunta la mateixa pregària. En la situació de contingència i èxode en què, indefectiblement, es troba l'ésser humà, pregària és recórrer, entre la confiança i el dubte, els tortuosos i, amb molta freqüència, sorprenents i confusos camins d'aquest món.

Malgrat les ambigüitats de certs actes de pregària i de culte en l'*antic règim*, la intenció més autèntica i més original de la pregària és l'intercanvi amorós entre la persona i Déu. Avui es constata una necessitat d'espiritualitat. Això, tal vegada posa al descobert que, malgrat la secularització, la *mort de Déu* i el col·lapse dels sistemes religiosos oficials, les *necessitats religioses* de l'ésser humà continuen sent quelcom d'indestructible i que potser, en darrer terme, pregar és una acció amb sentit que, a més, és constitutiva de l'home com a tal (Casper).

Lluís Duch

(*Religió i comunicació*, Fragmenta Editorial)

SANTORAL

17. ✚ Diumenge XVI de durant l'any. Sant Aleix, pelegrí; santes Justa i Rufina, vgs. i mrs.; santa Marcel·lina, vg., germana de sant Ambrós; sant Lleó IV, papa (847-855); beates Aneta Pelràs, Teresa de Sant Agustí i companyes, vgs. carmelitanes i mrs.

18. Dilluns. Sant Frederic, bisbe d'Utrecht i mr.; santa Marina, vg. i mr.; santa Simforosa i els seus set fills, mrs.

19. Dimarts. Santa Àurea, vg. i mr. a Sevilla; sant Símmac, papa (sard, 498-514); sant Pere de Cadireta, dominicà, de Mojà.

20. Dimecres. Sant Elies, profeta (s. IX aC); sant Torlaci, bisbe; sants Pau i Si-

senand, diaques i mrs. a Còrdova; santa Margarida, vg. i mr.; santa Liberata, vg. i mr.

21. Dijous. Sant Llorenç de Bríndisi (1559-1619), prev. caputxí i doctor de l'Església; sant Daniel, profeta (s. VII aC); santa Pràxedes, vg.

22. Divendres. Santa Maria Magdalena (de Magdala), deixeble de Jesús; sant Teòfil, pretor romà mr.; sant Melnau, abat.

23. Dissabte. Sta. Brígida (Suècia 1303-Roma 1373), rel. viuda, fund. Institut del Salvador i copatrona d'Europa; sant Bernat d'Alzira i santes Maria i Gràcia, mrs.; santa Cunegunda, rel. franciscana.

EDUCAR

¡Valoremos la figura del padre!

En la familia de nuestros tiempos se ha arrinconado la figura paterna, desplazándola a la periferia de la estructura familiar (padre periférico) o dejándola sin atributos, sin voz ni voto, como un don Tancredo, es decir, de puro adorno (padre florero).

Razones para reivindicar la presencia del padre en la constelación familiar las hay a puñados. Voy a referirme a unas que podríamos llamar clásicas o tradicionales, y a otras que son más recientes y estadísticamente tienen una sólida base científica. Vayamos por las primeras.

Es bien sabido que si el padre no está presente durante los primeros años de la vida del niño o bien es un progenitor débil y dependiente, surgirá sin remedio la madre dominante, que tratará de compensar este desequilibrio de autoridad. También se sabe que, independientemente del sexo del hijo, el deseo amoroso se dirige siempre a la madre durante los primeros años del desarrollo (pongamos los tres primeros). Pero la presencia inmediata del padre se considera fundamental y decisiva para que el bebé pueda percibirla. Actualmente se cree —en este caso, discrepando de la interpretación psicoanalítica del complejo de Edipo— que el padre no tiene por qué adoptar una posición de rival ni de objeto amoroso del niño. Su lugar de control y de veto es más distante, y desde él puede ejercer su función protectora.

La presencia del padre impide que surja una unión simbiótica, frustrante y aniquiladora entre madre e hijo, lo que podría motivar la aparición de psicosis en el niño o de futuras desviaciones sexuales. Las dos tareas fundamentales del padre, que, obviamente sólo puede realizar si está presente, son abrir al niño al mundo que lo rodea, y abrirse él al niño —sobre todo si el hijo es varón— como modelo de identificación, proceso que culmina al finalizar la adolescencia.

Dr. Paulino Castells

(*Tenemos que educar*, Ed. Península.

Hem d'educar, Ed. Columna)

ENTREVISTA

ANTONI MATABOSCH

Objectiu complert

Ara fa 23 anys, el cardenal Jubany va encarregar al Dr. Antoni Matabosch la creació d'una institució diocesana que promogué, des de Barcelona, «un catolicisme conciliar, menys acomplexat i més obert a la nostra cultura». Amb aquest objectiu —tot seguint la línia marcada pel Concili Vaticà II i el Concili Provincial Tarraconense— naixia la Fundació Joan Maragall, que el Dr. Matabosch ha presidit des de l'inici fins al 30 de juny d'enguany, dia en què va cedir el testimoni a Josep M. Carbonell. Una de les claus de la seva bona feina ha estat la bona sintonia amb el Pontifici Consell per a la Cultura, fruit de la qual s'ha organitzat una exposició sobre Gaudí i la Sagrada Família al Vaticà (del 24 de novembre de 2011 al 15 de gener de 2012).

Té la sensació de marxar deixant tots els deures fets?

Seria exagerat i presumptuós dir que s'han assolit tots els objectius. Però sí que hem construït ponts amb el món de la cultura i de la increença. Hem col·laborat amb moltes institucions. Hem publicat 67 llibres, un centenar de *Quaderns* i estem editant *Qüestions de Vida Cristiana*. Hem procurat que l'Església sigui més creïble i més compromesa en la societat catalana, així com que es coneguin més les nostres arrels cristianes.

És la Fundació Joan Maragall l'atri dels gentils català?

Des de la seva creació, i seguint l'encàrrec del cardenal Jubany, sempre s'ha establert un diàleg clar i sincer amb el món dels allunyats, dels agnòstics i dels ateus. I diàleg vol dir aprendre tots de tots. La proposta de Benet XVI ha tingut la virtut de fer més palesa la necessitat de l'Església d'estar atenta al món de la increença. L'*atri* s'ha de fer dia a dia i en alguns grans moments significatius.

El llenguatge de la Fundació arriba prou als joves?

No hi arriba prou, és cert. És una de les nostres grans preocupacions. Hauríem d'estar més presents en el món de les xarxes socials. La Fundació hauria de tenir més visibilitat en molts nivells de la societat catalana i tenir la seva seu social en un gran espai històric que fos ostensible i obert. El Patronat de la Fundació no ha pogut realitzar el somni de convertir-se en un gran Centre Cultural Catòlic.

Òscar Bardaji i Martí

Set ambaixadors presenten les Cartes Credencials al Copríncep

Al llarg del dimarts 28 de juny al matí es va dur a terme l'acte formal de presentació de les Cartes Credencials de set Ambaixadors. Des de les 9.30 h del matí, van fer el

Sud-Àfrica presenta les seves acreditacions

lliurament l'Excm. Sr. Kornelios Korneliou, Ambaixador de XIPRE; l'Excm. Sr. Henry J. Faarup, Ambaixador de PANAMÀ; l'Excm. Sr. Norman García Paz, Ambaixador d'HONDURES; l'Excm. Sr. Carlos Conde Salinas, Ambaixador de FILIPINES; l'Excm. Sr. Dae-sung Oh, Ambaixador de COREA; l'Excm. Sr. Clau-de Morel, Ambaixador de les SEYCHELLES; i l'Excm. Sra. Fikile Sylvia Magubane, Ambaixadora de SUD-ÀFRICA. Van acompanyar a l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, el Ministre d'Afers Exteriors, M. I. Sr. Gilbert Saboya Sunye i el Representant del Copríncep, Mn. Nemesi Marquès.

Noces d'or i argent al Santuari de Mare de Déu de Meritxell, a les Valls d'Andorra

El 19 de juny i al Santuari de la Mare de Déu de Meritxell, es van reunir 8 matrimonis que celebraven les seves noces d'or i 10 parelles que celebraven les seves noces d'argent, que van iniciar la seva vida matrimonial els anys 1961 i 1986. Van rebre una benedicció i van renovar el compromís matrimonial quan amb les mans entrelaçades es presentaven davant el Rector de Canillo mossèn Ramon Rossell i dels preveres Mn. Josep Maria Solé, Mn. Jordi Miquel i Mn. Pepe Chivert. Van ser uns matrimonis beneïts i obsequiats amb unes capelletes d'argent o d'or, amb la imatge de la Mare de Déu de Meritxell.

La Coral *International Singers* va oferir els Cants del *Glòria in excelsis Deo*, l'*Al-leluia*, *Panis angelicus*, *Dieu vous unit*, *Ave Verum* i *Ave Maria* durant la celebració i un concert final meravellós i molt aplaudit, abans de reunir tots els matrimonis sota els peus de la Patrona d'Andorra, per a la fotografia familiar. La festa encara va continuar una estona més a l'exterior del temple: coca, xocolata i diàleg entre els assistents, amics i coneguts, sota el arcs del Santuari il·luminats per una esplèndida tarda de la festivitat de la Santíssima Trinitat.

Mons. Vives presideix el funeral pels morts en l'accident a la Pleta de Juclà

L'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives va presidir el 28 de juny una Missa exequial a la parròquia de Sant Esteve d'Andorra la Vella per l'etern descans de les cinc víctimes de l'accident d'helicòpter del passat 15 de juny a la Pleta de Juclà.

Va estar acompanyat de l'Arxiprest d'Andorra la Vella i dels preveres que exerceixen el seu ministeri al Principat d'Andorra. També hi van assistir, juntament amb els familiars, amics i nombrosos fidels, els màxims representants de les institucions del Principat i dels Comuns, encapçalats pel Cap de Govern, M.I. Sr. Antoni Martí, i el Síndic, M.I. Sr. Vicenç Mateu, així com també dels Representants dels Coprínceps, M.I. Sr. Christian Frémont i M. I. Mn. Nemesi Marquès.

Va expressar la seva unió amb els familiars, a les seves parròquies i nacions d'origen, amb les autoritats andorranes i tot el poble andorrà que ha sabut apreciar el seu generós sacrifici de treball en la reparació d'un refugi a la capçalera de la Vall d'Incles. L'Arquebisbe Vives va convidar tots els presents a encomanar a la misericòrdia de Déu els difunts Claude Michel Boulanger, Jacques Lahouille, Lluís Alejandro Blanco Álvarez, Elies Pérez Quintero i Daniel Curruhuinca. Va recordar també Jean-Jacques Vidal, ferit encara molt greu i que seguia en aquell moment hospitalitzat a la Vall d'Hebron (Barcelona), on el va poder visitar uns dies abans de la celebració eucarística. Va voler expressar la seva proximitat a la família, tot demanant a Déu un ràpid i complet restabliment.

Mons. Vives oferí, en nom de tot el Principat d'Andorra, el condol a les famílies afectades i els va assegurar la solidaritat de tots en aquest moment tan dolorós per a elles, així com la pregària a Déu a fi que les sostingui en aquesta prova: «Esperem, preguem, confiïm, mirem endavant..., perquè Déu és el nostre refugi, com ens indiquen diversos salms amb expressions molt significatives» (cf. Salms 16,1; 46,2; 62,8-9; 64,11; 73,28; 91,4; 94,2; 142,6; 143,9). Units al Senyor i en l'esperança que brolla de la seva Creu i Resurrecció, va subratllar que en cada persona hi ha una «guspira de Déu», de transcendència, i que d'aquí neix la nostra certesa que la nostra existència no s'acaba amb la vida terrenal, sinó que està cridada a viure per sempre en l'eternitat de Déu.

Missatge de condol de Benet XVI a les famílies de les víctimes de l'accident d'helicòpter i a les autoritats d'Andorra

Mons. Renzo Fratini, Nunci Apostòlic del Sant Pare a Andorra i Espanya, va fer arribar en nom de Benet XVI a Mons. Joan Enric Vives, Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, el següent missatge de condol a les autoritats i a les famílies de les víctimes del tràgic accident aeri ocorregut a la Pleta de Juclà dimecres 15 de juny:

El Sant Pare, commogut pel tràgic accident ocorregut el propassat dia 15 de juny a Andorra, demana en les seves pregàries al Senyor l'etern descans de les víctimes i manifesta la seva paterna proximitat a les famílies que ploren els seus éssers estimats.

Així mateix Sa Santedat, amb expressions de proximitat espiritual, manifesta el profund desig d'un ràpid i total restabliment del ferit en aquest lamentable accident, encomanant al Senyor, en el cor del qual troben acollida els sofriments i les inquietuds de tots els homes, aquesta intenció. Amb aquests sentiments, en aquests moments de tristesa, el Summe Pontífex imparteix de cor la confortadora Benedicció Apostòlica, signe de consol i esperança en el Senyor Ressuscitat.

Visita pastoral a Sant Martí de Canals i a Salàs de Pallars

L'Arquebisbe d'Urgell va dur a terme el 19 de juny la Visita pastoral a Sant Martí de Canals i a Salàs de Pallars, i en aquest poble hi va administrar la confirmació a sis joves.

A Sant Martí de Canals va ser rebut per l'II-Im. Sr. Alcalde de Conca de Dalt Martí Cardona, i els Regidors del poble, i pel conjunt dels veïns que l'esperaven a la seva arribada a la plaça i li havien fet un arc de flors en homenatge, que el Sr. Arquebisbe va agrair.

L'Arquebisbe anava acompanyat pel Sr. Rector Mn. Francesc Lloret. Va celebrar l'Eucaristia de la solemnitat de la Santíssima Trinitat, exhortant-los a viure amb goig la glorificació de Déu, que és Amor i que se'ns revela proper a nosaltres, a qui hem d'estimar.

També va agrair les obres ja realitzades a la teulada del temple parroquial de Sant Martí i les que resten per realitzar, sobretot la nova instal·lació elèctrica. En acabar la missa amb el Rector i l'Alcalde es va traslladar a la Pobra de Segur per visitar la Fira, «*Promopallars*», on va saludar els qui tenien cura dels diversos estands informatius. Es va aturar especialment en el de l'Ajuntament de Conca de Dalt que mostra les actuacions realitzades recentment en la bella ermita romànica de la Mare de Déu de la Plana, a Pessonada, que fou danificada pel despeniment d'un gran roc que n'obrí l'absis, i que l'Ajuntament ha restaurat.

A migdia es va dirigir a Salàs de Pallars, on va ser rebut a la plaça per l'II-Im. Sr. Alcalde Francesc Borrell i alguns Regidors, i al temple parroquial va celebrar la santa missa, concelebrada amb el Sr. Rector i els dos P. Serafí Bosch i Joan Castro de la Sagrada Família, el primer dels quals és fill del poble. Va administrar el sagrament de la Confirmació a sis joves.

EL PATRIMONI, UN VALOR EN ALÇA

La casulla de Sant Ermengol

Us parlem avui d'una peça única i de gran valor: el que es considera la casulla que havia vestit el cos de Sant Ermengol en el seu sepulcre i que molt probablement va vestir en vida.

Es tracta d'un fragment de teixit de forma semicircular que podeu apreciar a la fotografia. És restaurat pels especialistes que duen a terme aquesta tasca. Sobre un fons de color blau intens destaquen unes cintes perlades de colors beige i blanc, que formarien medallons. És una peça de samit, un tipus de roba confeccionat als tallers andalusins entre els segles XI i XII, amb sedes policromades. Aquest teixit medieval havia estat considerat fins fa molt poc la capa de Sant Ermengol, però s'ha descobert que en realitat era la seva casulla.

Aquesta peça és molt simbòlica pels urgellencs i especialment pels ciutadans de l'Alt Urgell, ja que

pertany a un bisbe i sant emblemàtic, Sant Ermengol, que fou Bisbe d'Urgell entre el 1010-1035. Du-

rant vint-i-cinc anys va tenir una activitat extraordinària, espiritual i social. El seu pontificat s'inicià amb la reforma de la canònica catedralícia. Així, Ermengol la dotà amb els béns propis situats al Vallespir, la Cerdanya i l'Alt Urgell. Durant el seu pontificat va afavorir grans construccions públiques com la construcció de ponts i camins per a la millora de la comunicació de l'Urgellet, i la construcció dels ponts al Congost dels Tresponts, o el pont a l'antic municipi de Bar, on va morir en caure de les bastides del nou pont i on més tard va créixer una nova població anomenada el Pont de Bar. Es troba enterrat a la cripta de la Catedral d'Urgell, juntament amb la resta de bisbes.

La restauració d'aquesta casulla ha requerit una tasca de neteja i de preparació de suports rígids on assentar la peça durant la feina.